ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,, ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Βαϊτὰν Ζεράν ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. **1,50**

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. **3,50**

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδετον δρ. **1,50**

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Α. Κατακουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. **1,50**

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκὼτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Αἰμιλίου Ἐμαρμένου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. **1,20**

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. . . . . δρ. **1 20**

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν. Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρειοπώλης ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. **3,50**

Ὁ Φώτης ὑπὸ *Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου* ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπαιδος μετὰ ὡραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων.

Ἄδετον. . . . . δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες—ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, **πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος**.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10οῦ δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἔκαστος τόμος τῆς "Διαπλάσεως τῶν Παίδων,, κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῦρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. —Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Κασέραας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῷ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῷ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχηρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

〰 Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παιδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

〰 Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κρατουμένων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—31 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 31

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια. ἴδε σελ. 233]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ Γιαννάκης γίνεται Βλάκας.— Ἡ πρώτη του ἐμφάνισις.— Καὶ πάλιν ὁ γίγας. — Πτῶσις τοῦ Γιαννάκη μέσα εἰς τὸ... Ταμεῖον τοῦ θιάσου. — Εἰς ποίαν κατάστασιν ἀνεσύρθη ἐκεῖθεν.— Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας συλλαμβάνει μίαν ἰδέαν.

Ὅταν ὁ θίασος διέτρεξεν οὕτω τὸ χωρίον καὶ ἀπήγγειλεν ὁ ἀρχηγός του εἰς ἑκάστην ὁδὸν τὴν εὔγλωττον καὶ προκλητικὴν ἀγόρευσίν του, ἐπανῆλθον, μουσικῷ τῷ τρόπῳ πάντοτε, εἰς τὸν σταῦλον τοῦ Λευκοῦ Ἵππου, ὅπου ἡτοιμάσθησαν διὰ τὴν προκηρυχθεῖσαν παράστασιν.

Ἡ συρροὴ τῶν χωρικῶν ἦτο μεγάλη, ἐξ αἰτίας τῶν ἐλκυστικῶν εὐκολιῶν, αἱ ὁποῖαι τοῖς εἶχον χορηγηθῆ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς. Ὀλίγιστοι ἐπλήρωναν τοῖς μετρητοῖς. Παρὰ τὴν θύραν εἶχον τοποθετηθῆ δύο βαρέλια, εἰς τὸ ἓν τῶν ὁποίων ἐρρίπτοντο τὰ καρότα, οἱ πατάτες, τὰ ὄσπρια κτλ. εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἀπετίθεντο τὰ ὠὰ καὶ τὰ τυρία, τὰ ὁποῖα ἔφερον οἱ χωρικοὶ ὡς ἀντίτιμον τῆς εἰσόδου των.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας, διὰ νὰ ἑλκύσῃ καὶ τοὺς ὀλίγους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔμενον παρὰ τὴν θύραν διστάζοντες καὶ ἀναποφάσιστοι, ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος, τὸ ὁποῖον εἶχον αὐτοσχεδιάσῃ ἔξω, τὴν μουσικὴν καὶ διέταξε τὴν ἐκτέλεσιν νέας φανταστικῆς συναυλίας.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ ἁρμονικὸν τοῦτο μέσον δὲν ἐπέτυχεν εἰμὴ κατὰ τὸ ἥμισυ, ὁ Μαρκήσιος ἐσοφίσθη ἓν τελευταῖον τέχνασμα, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ διὰ τὸν Γιαννάκην ἡ αἰτία φοβερᾶς καταστροφῆς. Ἐσκέφθη νὰ ἀρχίσῃ τὴν παράστασιν ἐκεῖ-ἔξω. Ὁ Καμπούρης, ὁ συνήθης Βλάκας τοῦ θιάσου, ἐνεδύετο ἤδη ὡς πίθηκος· διὰ νὰ παραστήσῃ τὸν προαγγελθέντα Ἄνθρωπον τῶν δασῶν. Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἰς τοιαύτας περιστάσεις τὰ ἔχανεν, ἐσκέφθη τότε νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν Γιαννάκην νὰ παίξῃ τὸ μέρος τοῦ Καμπούρη.

«Ὁ Μαρκήσιος τον ἥρπασε καὶ τον ἀνύψωσεν ἀποτόμως» (Σελ. 242 στ. 6'.)

«Πῶς θέλεις νὰ το παίξω» τῷ παρετήρησεν ὁ Γιαννάκης «ἀφ' οὗ δὲν ξέρω οὔτε λέξιν, ἀπὸ ὅ,τι πρέπει νὰ 'πῶ;

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; «ἀπήντησεν ὁ ἄκαμπτος κύριός του. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεύρῃς τίποτε. Φθάνει νὰ ξεύρῃς νὰ παντᾷς ναί ἢ ὄχι, νὰ κάνῃς γριμάτσες καὶ νὰ στέκεσαι νά της τρῶς! Ἄλλο τίποτε δὲν χρειάζεται!

— Πῶς; νὰ στέκωμαι νὰ της τρώγω;

— Ναί· αὐτὸς εἶνε καθαυτὸ ὁ ρόλος τοῦ Βλάκα. Καὶ δὲν εἶνε, μοῦ φαίνεται, δύσκολος!

— Ἄ, μπᾶ! μπᾶ! Ἐγὼ δὲν θέλω.

— Ἔτσι αἴ; δὲν θέλεις; Εἶνε δυνατὸν λοιπὸν νὰ μὴν ξεύρῃς τόσο πρᾶγμα; Στάσου λοιπὸν νὰ σοῦ το μάθω. Εἶνε ἡ ἴδια μέθοδος που ἔμαθα εἰς τὸ Ὠδεῖον τῶν Παρισίων . . .»

Ὁ Γιαννάκης ἐδέχθη τότε, τρόπον τινὰ ὡς μαθήματα δραματικῆς, δύο τρία νέα λακτίσματα. Ἐκλαυσεν ἀπὸ τὴν ὀργήν του, ἀπὸ τὴν λύσσαν του. Ἀλλ' ὁ καθηγητὴς τὸν ἠπείλει ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μέθοδον, ὥστε ὁ μαθητὴς ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ νὰ κάμνῃ τὸν ἀνήξερον.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Γιαννάκης ἀνέβη ἑκὼν ἄκων ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος, συγκρίνων φεῦ! τὴν κτηνωδίαν τῶν διδασκάλων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐκλέξῃ αὐτός, πρὸς τὴν ἐξαιρετικὴν γλυκύτητα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τῷ εἶχον δοθῆ ἐξ ἀρχῆς καὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἀχάριστος εἶχε τολμήσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ.

Ἡ παράστασις ἤρχισεν. Ἡ Βασίλισσα τῶν Σαλμιγονδείων Νήσων ὑπεδύετο τὴν Κολομβίναν καὶ ὁ Γιαννάκης, ὡς εἴπομεν, τὸν Βλάκα.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ κωμικοῦ τούτου διαλόγου ἦτο ἁπλουστάτη:

Ἡ Κολομβίνα ἐπιφορτίζει τὸν Βλάκα νὰ φέρῃ πρὸς ἕνα κ. Εὐλαμπίδην μίαν φιάλην οἴνου, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ὁ Βλάκας προτιμᾷ νὰ τὴν πίῃ. Αὐτὸ εἶνε ὅλον, οὔτε πλοκή, οὔτε τίποτε. Διὰ τοῦτο ὁ διάλογος ἤθελε στολίσματα καὶ εὐφυολογίας. Καὶ φαντασθῆτε, ὁ Γιαννάκης νὰ μὴν ἠξεύρῃ οὔτε λέ-

ξιν! Οὕτως, ὅταν ἡ Κολομβίνα τον ἐρωτᾷ:

«Ἔλα δῶ, κατεργάρη, νά σε 'πῶ. Τί ἔγινες, βρέ, ἀπὸ τὸ πρωΐ; Τί την ἔκανες, βρέ, τὴν μποτίλια μὲ τὸ κρασί,

« Ὁ Γιαννάκης ἐδέχθη δύο τρία νέα λακτίσματα» (Σελ. 241)

ποῦ σου ἔδωσα νά την πᾷς 's τοῦ κυρίου Εὐλαμπίδου;

Ὁ Γιαννάκης ἀπήντησεν ἀφελέστατα: «Δὲν ξέρω τί μου λέτε.

— Ἄ, δὲν ξέρεις, ἔ; ὑπέλαβεν ἡ Κολομβίνα. Ἔλα, ἀποκρίσου γιὰ τὰ λιγώτερα! Τί την ἔκανες, βρέ, τὴ μποτίλια μὲ τὸ κρασί;

Ἐδῶ ὁ Γιαννάκης ἐκύταξε τὴν Κολομβίναν καὶ μὴ γνωρίζων τι περισσότερον ἀποκριθῇ, ἠρκέσθη εἰς ἕνα ἐκφραστικὸν μορφασμόν, κατὰ τὴν σύστασιν τὴν ὁποίαν τῳ εἶχε κάμῃ ὁ Μαρκήσιος διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν θά τῳ ἔλειπον αἱ λέξεις.

« Ἄ, μοῦ κάνεις γριμάτσες ἀντί νά μου ἀποκριθῇς, ἔ; » ἀνέκραξεν ἡ Κολομβίνα. Στάσου τώρα, νά σου δείξω ἐγώ, μασκαρᾶ! ....

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ Κολομβίνα ἅπλωσε τὴν χεῖρα καὶ ἔκαμε νὰ δώσῃ τοῦ Γιαννάκη ἕνα δυνατὸν μπάτσον. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀγνοῶν τὴν τέχνην νὰ ποφεύγῃ τὰς τοιούτου εἴδους χειρονομίας καὶ νὰ κτυπᾷ ἐν καιρῷ τὰς παλάμας, ὥστε νὰ ποτελῆται ὁ κρότος τοῦ ῥαπίσματος, ἐδέχθη τὸν μπάτσον εὐσυνειδήτως ἐπὶ τῆς παρειᾶς.

Ἔκλαυσε, τοῦτο δὲ ἔκαμε τοὺς θεατὰς νὰ γελάσουν πολύ. Εὗρον ὅτι ἀπεμιμεῖτο πολὺ φυσικὰ τὸ κλάψιμον.... Πρὸς ἐπίμετρον, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσε μίαν χονδρὴν φωνήν, κράζουσαν εἰρωνικῶς: «Μπίς! Μπίς!»

Ἐκύταξε....

Ἦτο τὸ φάσμα του, ὁ Γίγας του, ὁ μυστηριώδης του διώκτης, ὁ ὁποῖος, μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους, μὲ τὸ καπέλον χωμένον ὡς τὰ φρύδια καὶ μὲ ὕφος μυκτηριστικόν, προσήλονεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς του, ἐκ τοῦ μέσου τοῦ πλήθους, τοῦ ὁποίου ὑπερεῖχε κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀναστήματός του.

Ἡ αἰφνιδία αὕτη ἐμφάνισις παρ' ὀλίγον νὰ κάμῃ τὸν Γιαννάκην νὰ λιποθυμήσῃ. Οἱ πόδες του ἐκάμπτοντο καὶ καθὼς τον ἐσκούντουσεν ὁλονὲν ἡ Κολομβίνα, ἐπιμένουσα νά τον ἀνακρίνῃ περὶ τοῦ οἴνου της, ἔχασεν ἐπὶ τέλους τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἰκριώματος, ἢ μᾶλλον τῆς στενῆς σανίδος, ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς ἰκρίωμα.

Καὶ ποῦ ἔπεσε;

Ἀλλοίμονον! πῶς νά σάς το εἴπω!...

Ὁ Γιαννάκης ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι, μέσα εἰς τὸ βαρέλι, τὸ γεμάτο αὐγὰ καὶ μυζίθρες, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὴν θύραν, κάτωθεν τοῦ ἰκριώματος!

Ὑπάρχουν εἰς τὸν βίον συχναὶ περιστάσεις πολὺ ὀχληραὶ ἂν καὶ ὄχι πολὺ κινδυνώδεις κατὰ βάθος. Νὰ κάθησαι, παραδείγματος χάριν, εἰς καρέκλαν ἀνύπαρκτον καὶ νὰ ἐξαπλόνεσαι φαρδὺς πλατὺς ἐν μέσῳ τῶν γελώντων τῶν παριστάμένων — νὰ κοιμᾶσαι ἐπὶ τῆς χλόης τῶν ἀγρῶν καὶ νὰ ἐξυπνᾷς σκεπασμένος ὅλος ἀπὸ μηρμύγκια — νὰ διψᾷς, νὰ κάνῃς λάθος καὶ ἀντὶ τῆς φιάλης τοῦ ὕδατος νὰ παίρνῃς τὴν φιάλην τοῦ ὄξους καὶ νὰ πίνῃς — νὰ κλείῃς τὴν θύραν καὶ νὰ κλείῃς μαζὶ καὶ τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός σου, τὸ ὁποῖον νὰ σχίζεται ἅμα κάμῃς νὰ πομακρυνθῇς — νὰ ἐξέρχεσαι μὲ τὰ καλά σου φορέματα κορδωμένος καὶ νὰ πιτυλίζεσαι ἐξαίφνης ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν — νὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς μίαν ἐπίσκεψιν κατεπείγουσαν καὶ νά σε κλειδόνουν εἰς τὸ σπίτι κατὰ λάθος — ἰδοὺ τῇ ἀληθείᾳ ἀρκετὰ δυσάρεστοι περιπέτειαι. Ἄλλα, νομίζω ὅτι δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ἡ τοῦ ἥρωός μας δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μία ἐκ τῶν πλέον δυσαρέστων καὶ ὀχληρῶν· γιὰ φαντασθεῖτε! Νὰ αἰσθάνεται ἑαυτόν, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, βυθιζόμενον, ἀσφυκτιῶντα μέσα εἰς τὸ ἀηδὲς μίγμα τῶν αὐγῶν καὶ τῶν μυζιθρῶν· νὰ μὴ βλέπῃ τίποτε, νὰ μὴ ἀκούῃ τίποτε, νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ κράξῃ πρὸς βοήθειαν διὰ χειρονομιῶν τοὐλάχιστον, ἐλλείψει φωνῆς, ὤ, ἦτο φοβερόν! Τί θὰ ἐγίνετο ὁ Γιαννάκης ἂν ἡ ἀνυπόφορος αὕτη κατάστασις παρετείνετο!

Εὐτυχῶς ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας ὑπῆρξε μάρτυς τοῦ δυστυχήματος· καὶ ἀφ' οὗ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγέλασεν ἀρκετά, ἐσκέφθη ἐπὶ τέλους ὅτι ἦτο καλὸν νὰ σπεύσῃ νὰ ἐξαγάγῃ τὸν Γιαννάκην ἐκ τοῦ βαρελίου.

Ἦτο καιρός! Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ ἥρως μας θὰ ἐπνίγετο εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐκεῖνον τῶν αὐγῶν καὶ τῶν μυζιθρῶν. Ὁ Μαρκήσιος τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τοὺς πόδας, τὸν ἀνύψωσεν ἀποτόμως, τοῦ ἔδωσε μιὰ καὶ πῆγε ψηλὰ ὡς πορτοκάλι, καὶ πρὶν πέσῃ κάτω τὸν ἔπιασε πάλιν καὶ τὸν ἔστησεν ὄρθιον.

«Πεῖνα τρομερὴ σὲ δέρνει φαίνεται παιδί μου!» εἶπε πρὸς τὸν Γιαννάκην, ἀκόμη ζαλισμένον ἐκ τῆς πτώσεως, «ἀλλὰ τί διάβολο! Ἕνα παιδὶ μὲ ἀνατροφὴν δὲν κάθεται εἰς τὸ τραπέζι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!»

Ὁ Γιαννάκης θὰ ἔκλαιεν ἀπὸ τὸ κακόν του, ἐὰν ὁ λευκοκίτρινος πολίτης τῶν σπασμένων αὐγῶν, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του, τῷ ἐπέτρεπε νὰνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐὰν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τον ἀπησχόλει ὀλιγώτερον ἡ φροντὶς νὰ καθαρισθῇ.

Νὰ καθαρισθῇ.... τρόπος τοῦ λέγειν. Διότι πῶς νὰ καθαρισθῇ; Ἐλλείψει παγίου καὶ ὕδατος, ὅσῳ περισσότερον τὸ ἔτριβε μὲ τὰς δύο του παλάμας, τόσῳ περισσότερον ἐξαπλοῦτο τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ἀμάλγαμα καὶ τόσῳ περισσότερον τὸν ἐρρύπαινε.

Τότε ἀκριβῶς ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μαρκησίου, μία ἀπὸ τὰς σατανικὰς ἐκείνας ἰδέας, τὰς ὁποίας τοῦ ἐνέπνεεν ἡ ῥακή, πρὸς δυστυχίαν τῶν περὶ αὐτόν.

«Ἄ, τί καλά!» ἀνέκραξε. «Εἰς τοὺς βλάκας αὐτοὺς ὑπεσχέθην νὰ δείξω ἕνα πλῆθος ζῴων περιέργων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ποῦ θά τα εὕρισκα. Ἀλλὰ νά, ἡ δουλειά μου πηγαίνει λαμπρά. Μὴ σκουπίζεσαι, παιδί μου. Εἶσαι πολὺ καλὰ ἔτσι. Πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ παράξενον αὐτὸ φόρεμα ἀπὸ αὐγὰ καὶ ἀπὸ μυζίθρες, ποῦ ἐφόρεσες.— Ἔτσι κ' ἔτσι δὲν ἔχεις κλίσιν εἰς τὸ κλαρινέτο. Προσπάθησε τοὐλάχιστον νὰ παίξῃς καλὰ τὸν ρόλον τοῦ ἀγρίου. Εἶνε ρόλος εὔκολος· δὲν ἔχεις παρὰ νὰ στέκεσαι νά σε βλέπουν καὶ κάπου κάπου νὰ κάμνῃς κανένα γρυλισμόν, ὅπως οἱ ἰθαγενεις τοῦ τόπου. Ἔλα, Παρασκευᾶ μου! (Ἐδῶ ὁ Μαρκήσιος ἐνεθυμήθη τὸν ἄγριον τοῦ Ῥobινσῶνος).

« Ὁ Γιαννάκης θὰ ἔκλαιεν ἐὰν ὁ πολίτης τῶν σπασμένων αὐγῶν τῷ ἐπέτρεπε »

Κανεὶς δέν σε εἶδε. Σοῦ ὑπόσχομαι ἐπιτυχίαν θριαμβευτικὴν εἰς τὸν ρόλον σου, καθὼς λέγομεν ἡμεῖς οἱ δραματικοὶ καλλιτέχναι.»

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

Ἐν πρώτοις μάθετε ὅτι ἡ Ἀντιγόνη ἦτο ἀλλόκοτον μικρὸν κοράσιον καὶ σχεδὸν καθόλου δὲν ὡμοίαζε μὲ τὰ ἄλλα παιδία.

Ἦτο λεπτὴ καὶ ἀδυνάτου κράσεως καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τρέχῃ καὶ νὰ παίζῃ ὅπως τὰ ἄλλα κοράσια, ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχεν οὔτε ἀδελφοὺς οὔτε ἀδελφὰς οὔτε φίλας, εἶχεν ἀποκτήσῃ μίαν σοβαρότητα ἀνάρμοστον ὅλως διόλου εἰς τὴν ἡλικίαν της.

Ἦτο εἰς ἄκρον βιβλιόφιλος καὶ τόσον μικρὰ ἔμαθε νὰ ἀναγινώσκῃ ὥστε, ἂν σᾶς εἴπω πόσων ἐτῶν ἦτο ὅταν ἐδιάβασε τὸ πρῶτον βιβλίον, δὲν θά με πιστεύσετε.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ πατήρ της εἶχε πολύτιμον βιβλιοθήκην, ἦτο δὲ καὶ ὁ ἴδιος συγγραφεὺς βιβλίων, ἡ Ἀτιγόνη εἶχεν ἀναγνώσῃ περισσότερα παρ' ὅσα ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ.

Ἡ μήτηρ της ἦτο νεωτάτη καὶ πολὺ ὡραία, καὶ ἐπήγαινε πολὺ συχνὰ εἰς τὸν κόσμον· ὁ πατήρ της ἦτο πολυάσχολος· ἡ δὲ παιδαγωγός της, ἡ κυρία Μαριάνθη, μόνον τὴν πρωΐαν ἔμενε μαζί της.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰς περισσοτέρας ὥρας εὑρίσκετο μόνη, εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν διαφόρων βιβλίων καὶ ἐφημερίδων ἀκόμη, εἰς τὰς ὁποίας εὕρισκε παράδοξα καὶ περιεργότατα πράγματα.

Ἐκ τῶν ἐφημερίδων δὲ ἔμαθεν ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὡς μόνον ἐπάγγελμα διὰ νὰ ζοῦν, ἔχουν νὰ εἰσέρχωνται κρυφίως εἰς τὰς οἰκίας καὶ νὰ παίρνουν ὅσα ὡραῖα καὶ καλὰ πράγματα εἰμποροῦν, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὀνομάζουν κλέπτας.

Ὅτε τὸ πρῶτον ἀνέγνωσε διηγήσεις κλοπῶν ἐταράχθη πολύ, καὶ τὸ ἐσπέρας ὅταν ἐπῆγε νὰ πλαγιάσῃ ἐφοβεῖτο· ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸν φόβον ἠσθάνετο καὶ μικράν τινα συμπάθειαν διὰ τοὺς κλέπτας: «Δὲν πταίουν αὐτοί, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν της, κανεὶς δέν τους ἔδειξε τὸν καλὸν δρόμον».

Τόσον δὲ πολὺ την ἀπησχόλει τὸ ζήτημα τοῦτο, ὥστε ἓν πρωΐ ἐνῷ ὁ πατήρ της ἀναγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας, πίνων τὸν καφέ του, τὸν ἠρώτησεν αἰφνιδίως:

— Μπαμπᾶ μου, ποίαν ἰδέαν ἔχεις διὰ τοὺς κλέπτας ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν;

Τὴν φράσιν «ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν» τὴν εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ ἕνα φίλον τοῦ πατρός της καὶ ἐπειδὴ τὸν φίλον αὐτόν τον ἠγάπα πολύ, προσεπάθει νὰ ὁμιλῇ ὅπως αὐτός.

Ὁ πατήρ της ἠπόρησε διὰ τὴν ἐρώτησιν· λαβὼν δὲ τὴν Ἀντιγόνην εἰς τὰ γόνατά του, παρεμέρισε τὰ μαῦρα της μαλλιὰ καὶ την ἐκύτταξε καλά.

— Διὰ τοὺς κλέπτας! ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν! Ὦ Θεέ μου!... Ἀντιγόνη, ξεύρεις ποῦ εἶνε ἡ μαμμά σου;

— Κοιμᾶται ἀκόμη, μπαμπάκα μου, καὶ δὲν πρέπει νά την ἀνησυχήσωμεν. Χθὲς ἐκοιμήθη πολὺ ἀργά. Νὰ ἰδῇς τὶ ὡραία που εἶνε ὅταν κοιμᾶται, ἐμβῆκα σιγὰ σιγὰ καὶ την εἶδα... Ἀλλὰ πές μου, μπαμπᾶ ποίαν ἰδέαν ἔχεις διὰ τοὺς κλέπτας;

— Ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι, τιποτένιοι.

— Δὲν ὑπάρχουν ὅμως καὶ καλοὶ κλέπται, μπαμπᾶ;

— Ὦ! ὡς πρὸς αὐτὸ εἰμπορῶ νά σε βεβαιώσω ὅτι ὄχι, ἀπάντησεν ὁ μπαμπᾶς, μειδιῶν ὅπως συνήθως ὁσάκις ἡ Ἀντιγόνη τῳ ἀπηύθυνε σοβαρὰς ἐρωτήσεις. Ὅλοι ἐν γένει οἱ κλέπται, κόρη μου, εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι καὶ οὔτε διὰ τὴν ἀθωότητά των διακρίνονται, οὔτε διὰ τὸν καλόν των χαρακτῆρα.

Ἡ Ἀντιγόνη ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς σκέψεις.

— Τί συλλογίζεσαι τώρα; ἠρώτησεν ὁ μπαμπᾶς.

— Ἡ κυρία Μαριάνθη μ' ἔλεγε προχθές, ὅτι ὑπάρχουν παιδιὰ τὰ ὁποῖα οἱ γονεῖς των οὔτε νὰ γράφουν τὰ ἔμαθαν οὔτε νὰ διαβάζουν, διότι δὲν εἶχαν τὰ μέσα νὰ τὰ στέλλουν εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ παιδιὰ ὅταν μεγαλώσουν δὲν εὑρίσκουν εὔκολα πόρον ζωῆς καὶ στεροῦνται τὰ πάντα· Αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἴσως γίνονται κλέπται; ἂν εἶχαν τὰ μέσα νὰ ζήσουν θὰ εἰμποροῦσαν νὰ μὴ γίνωνται κλέπται;

— Ἔχεις δίκαιον, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ πολλῆς λύπης· μετὰ μικρὰν δὲ σιγὴν προσέθεσε: — Πόσων ἐτῶν εἶσαι, Ἀντιγόνη μου;

— Ἑπτὰ ἐτῶν, ἀπήντησεν ἡ Ἀντιγόνη, εἶμαι ἑπτὰ ἐτῶν καὶ τρέχω εἰς τὰ ὀκτώ.

Ὁ μπαμπᾶς ἀνεστέναξε,

— Ἔλα δῶ παιδί μου, τῇ εἶπε τείνων πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρά του.

Ἡ Ἀντιγόνη ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κάθισμά της καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν. Οὗτος την ἐνηγκαλίσθη, τὴν ἐφίλησε καὶ θωπεύων τὴν κεφαλήν της, εἶπε:

— Μὴ σκοτίζῃς τὸ μυαλό σου, Ἀντιγόνη μου, μὴ φροντίζῃς διὰ τοὺς κλέπτας.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ μὴ φροντίζω. Συλλογίζομαι ὅτι μέσα εἰς ὅλους τοὺς κακοὺς θὰ εἶνε καὶ κανένας καλός, καί, πῶς νά σου 'πῶ, τὸν λυποῦμαι τὸν καϊμένον, καὶ τοὺς κακούς ἀκόμη τους λυποῦμαι. Γιὰ συλλογίσου! ὅλην τὴν νύκτα δὲν κοιμοῦνται, καὶ πολλὲς φορὲς θὰ μένουν ἔξω ὅταν βρέχῃ. Πταίουν αὐτοὶ ἂν δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ζήσουν;

Περίεργος σύμπτωσις! Ὅτε μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός της, αἱ πρῶται λέξεις τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἦσαν περὶ κλεπτῶν.

Ἠγάπα πολὺ ἡ Ἀντιγόνη τὴν μητέρα της· ὦ! πάρα πολὺ την ἠγάπα, τὴν ἐλάτρευε· ἔκαμνεν ὅ,τι ἠδύνατο διὰ νά την εὐχαριστῇ· ἐπρόσεχε νὰ μὴ την ἀνησυχῇ ὅταν ἐκοιμᾶτο, τὴν ἐβοήθει νὰ ἐνδύεται, τῆς ἔφερε τὰ φορέματά της, τῆς ἐκούμβονε τὰ ὑποδήματά της καὶ τὰ γάντια της, τῇ προσέφερε τὸ ἐπανωφόρι της καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐχρειάζετο.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην λοιπόν, ἅμα εἰσῆλθεν ἡ Ἀντιγόνη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός της, εὗρεν ἐκεῖ τὴν ὑπηρέτριαν, ἥτις διηγεῖτο κάτι εἰς τὴν μητέρα της ἡ ὁποία ἐφαίνετο κάτωχρος καὶ συγκεκινημένη.

« Ἄχ! κυρία μου, ἔλεγε, τί καλά που δὲν ἤλθαν εἰς τὸ 'δικό μας σπίτι!»

« Μὰ ποῖοι, κυρὰ Μαριγώ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντιγόνη.

— Οἱ κλέπται, κοκκωνίτσα μου, ποῦ ἐμβῆκαν χθὲς βράδυ εἰς τὸ διπλανό μας σπίτι κ' ἔκλεψαν ὅλο τὸ ἀσημικὸ καὶ τὸ διαμαντικό.

— Ἂν ἤρχοντο ἐδῶ, εἶπεν ἡ μήτηρ, μοῦ φαίνεται ὅτι κανείς μας δὲν θά τους ἐννοοῦσε, καὶ θά μου ἔκλεβαν ὅλα μου τὰ διαμαντικά. Φαντάσου ὅμως νὰ ξυπνοῦσα τὴν νύκτα καὶ νὰ ἔβλεπα ἕνα κλέπτην μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου! μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ 'πέθαινα ἀπὸ τὸν φόβον μου· ἂν πάλιν ἐφώναζα, ποιὸς ξεύρει τί θα ἐγίνετο ἐδῶ μέσα; Ἂν καμμιὰ φορά, Ἀντιγόνη μου, νομίσῃς ὅτι ἀκούεις κλέπτας εἰς τὸ σπίτι, δι' ὅλον τὸν κόσμον μὴ φωνάξῃς, μήτε τὸν παραμικρὸν θόρυβον μὴ κάμῃς. Καλλίτερα νά μας κλέψουν παρὰ νά μας σκοτώσουν διὰ νὰ μὴ τους προδώσωμε.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἀντιγόνης πολλάκις ὡμίλει ἀπερισκέπτως· ἀλλ' ἦτο πολὺ καλὴ καὶ γλυκεῖα καὶ ἡ Ἀντιγόνη την ἐλάτρευεν. Ἔτρεξε πρὸς αὐτήν, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τῇ εἶπε:

— Μὴ φοβεῖσαι, μαμμά μου, ἐγὼ δὲν θὰ ἀφήσω ποτὲ τοὺς κλέπτας νά σε φοβίσουν ἢ νά σου κάμουν κακόν, θά τους ἐμποδίσω ἂν εἰμπορέσω· καὶ πιστεύω νά το κατορθώσω μὲ τὰ λόγια, διότι ἐλπίζω ὅτι καὶ οἱ κλέπται παίρνουν ἀπὸ λόγια.

Ἡ μήτηρ ἐγέλασε διὰ τὴν σκέψιν αὐτὴν τῆς κόρης της, καὶ ἐγέλασε τόσον πολὺ ὥστε ἐπανέκτησε πάλιν τὸ ῥόδινον χρῶμά της καὶ τὴν εὐθυμίαν.

Ἡ τύχη, φαίνεται, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν Ἀντιγόνην, καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα ἡ φίλη μας συνηντήθη κατὰ πρόσωπον μὲ ἕνα κλέπτην.

Τὸ ἀπόγευμα ὀλίγον πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος μία ἅμαξα ἐσταμάτησεν ἔξωθεν τῆς οἰκίας των. Ἀπ' αὐτὴν ἐπήδησεν ὁ πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης, ἀνέβη ὁρμητικῶς τὴν κλίμακα, εἰσῆλθε βιαστικὸς εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἡ Ἀντιγόνη ἀνεγίνωσκε

δυνατά, διὰ νὰ ἀκούῃ ἡ μήτηρ της καὶ εἶπεν:

— Ἀγάπη μου, βιάζομαι πολύ· πρέπει νὰ φύγω τώρα ἀμέσως, διὰ νὰ προφθάσω τὸ ἀτμόπλοιον, πηγαίνω εἰς Βῶλον διὰ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν· μόλις προφθάνω νὰ ἑτοιμάσω τὸ μπαουλάκι μου.

— Ὦ! εἶπεν ἡ μήτηρ, φεύγεις σήμερα ἴσα ἴσα, ὕστερα ἀπὸ τὴν κλοπὴ που ἔγινε χθὲς βράδυ 'ς τὴ γειτονιά μας. Δὲν ἤθελα τώρα νὰ μείνω μόνη....

— Αἱ ὑπηρέτριαι δὲν θάφήσουν τὸ σπίτι νὰ φύγουν, εἶπεν ὁ πατήρ, καὶ ἡ Ἀντιγόνη θά σε φυλάττῃ· δὲν εἶνε ἀλήθεια, κόρη μου; Δὲν ξεύρεις πόσον ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς κλέπτας ἡ Ἀντιγόνη.

— Ὦ! τὸ πιστεύω, ὅτι ἡ Ἀντιγόνη θά με βοηθήσῃ καλλίτερα ἀπὸ τὴς ὑπηρέτριες. Αὐταὶ κοιμῶνται καὶ αἱ τρεῖς ἐπάνω 'ς τὴ σοφίτα, καὶ ἂν τυχὸν ἐξυπνήσουν ἄμα ἀκούσουν κλέπτην, θὰ βάλουν τὴς φωνές.

— Ἡ Ἀντιγόνη δὲν θὰ φωνάξῃ, εἶπεν ὁ πατὴρ γελῶν, ἡ Ἀντιγόνη εἶνε ἱκανὴ νὰ κάμῃ κανένα ἡρωϊσμόν· ἐγὼ σὲ ἐμπιστεύομαι εἰς αὐτήν.»

Ὁ πατὴρ βεβαίως ἀστειευόμενος εἶπεν αὐτά, ἀλλ' ἡ Ἀντιγόνη δὲν ἐπῆρε τὸ πρᾶγμα ὡς ἀστεῖον. Ἔμεινε πεπεισμένη ὅτι εἶχε τὴν ἐντολὴν νὰ προστατεύῃ τὴν μητέρα της καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται σοβαρά· τόση δὲ ἦτο ἡ σκέψις της ὥστε τὸ βράδυ εἰς τὸ τραπέζι δὲν ὡμίλει σχεδὸν διόλου. Τοῦτο παρατηρήσασα ἡ μήτηρ την ἠρώτησε:

— Διατὶ εἶσαι τόσον σοβαρά, Ἀντιγόνη μου; Τί σκέπτεσαι;

— Δι' ἐσὲ σκέπτομαι μαμμά, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

Ἡ μήτηρ ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν Ἀντιγόνην, λέγουσα:

— Καλ' ἀλήθεια, παιδί μου, δι' ἐμὲ σκέπτεσαι; Τότε δὲν βλέπω τὸν λόγον νὰ γίνεσαι τόσον μελαγχολικὴ ἀφοῦ σκέπτεσαι δι' ἐμέ. Δὲν ἐπίστευα ποτὲ ὅτι εἰμποροῦσες νὰ κάμῃς τόσον σοβαρὰς σκέψεις διὰ τὴν μαμμά σου.

Ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου ἔφθασε καὶ τὸ κοράσιον ἐπῆγε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός της ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθῇ.

«Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη που θά σ' ἔχω μαζί μου, Ἀντιγόνη, τῇ εἶπεν ἡ μητέρα της. Δὲν θὰ εἰμποροῦσα νὰ κοιμηθῶ ὁλομόναχη μέσα εἰς αὐτὸ τὸ μεγάλο δωμάτιον.

Μόλις δὲ ἐπλάγιασε ἐκοιμήθη βαθύτατα καὶ εἶχεν εἰς τὸν ὕπνον της τὸ ὕφος τόσον γλυκύ, ὥστε ἡ Ἀντιγόνη δὲν ἠδύνατο νὰ σηκώσῃ τὸ βλέμμα της ἀπὸ ἐπάνω της, τόσον τῇ ἐφαίνετο θελκτική.

Πολλὴν ὥραν ἡ μικρὰ κόρη ἔμεινε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς. Ἐσκέπτετο τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἀναμφιβόλως αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν θὰ ἐκοιμᾶτο πολὺ ἀναπαυτικὰ μέσα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον μὲ τὸ ὁποῖον ἐταξίδευε· ἐσυλλογίζετο τὸ νέον βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἀναγινώσκῃ· ἐνεθυμήθη ἓν μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤκουσε μίαν ἡμέραν νὰ τραγουδῇ εἰς τὸν δρόμον. Καὶ τέλος ὅτε οἱ ὀφθαλμοί της ἐκλείσθησαν, ἔβλεπε μὲ τὴν φαντασίαν της ὅσα ἤκουσε νὰ διηγῆται ἡ κυρὰ Μαριγὼ τὴν πρωΐαν περὶ τῆς κλοπῆς ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν τὴν παρελθοῦσαν νύκτα.

Ἐκοιμᾶτο ἤδη πρὸ πολλῆς ὥρας, ἀλλ' ἐκεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον κάτι τί την ἐξύπνισε.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τί ἦτο· ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς διέκρινε παράδοξον θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ἀπὸ κάτω καὶ ὡμοίαζε μὲ ξύσιμον λίμας.

Δὲν ἐχρειάζετο περισσότερον διὰ νὰ ἐννοήσῃ τί συμβαίνει· δὲν εἶχεν εἰπῆ ἡ κυρὰ Μαριγώ, ὅτι οἱ κλέπται εἰς τὸ γειτονικὸ σπίτι εἶχον εἰσέλθῃ ἀπὸ ἓν παράθυρον, τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τὰ σίδηρα μὲ τὴν λίμαν;

«Κλέπτης εἶνε, εἶπε μὲ τὸν νοῦν της, καὶ θὰ ξυπνήσῃ τὴν μαμμά.»

Ἂν ἦτο μεγαλειτέρα καὶ ἂν ἐγνώριζε τὰς συνηθείας τῶν κλεπτῶν, θὰ ἐφοβεῖτο περισσότερον ἡ Ἀντιγόνη. Ὁπωσδήποτε ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶνε ἀληθές, δὲν ἐσκέφθη καθόλου τὸν ἑαυτόν της, ἀλλὰ μόνον τὴν μητέρα της.

Συγκεντρώσασα ὅλον της τὸ πνεῦμα ἐσκέφθη ταχέως περὶ τοῦ πρακτέου καὶ ἀπεφάσισε ὅτι πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κλέπτην νὰ κάμῃ θόρυβον.

«Θὰ κατεβῶ εἶπε καθ' ἑαυτήν, νὰ τον παρακαλέσω νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του μὲ ἡσυχία· καὶ θά του 'πῶ καὶ τὸ διατί...

Πραγματικῶς ἦτο παράδοξος ἡ ἀπόφασις τῆς Ἀντιγόνης, ἀλλὰ σᾶς εἶπα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἦτο ἀλλόκοτον κοράσιον.

Κατέβη ἀπὸ τὴν κλίνην τόσον σιγὰ ὥστε μόλις ἠκούσθη ἡ προστριβὴ τῶν σκεπασμάτων εἰς τὸ σωματάκι της, ἐπίσης δὲ σιγὰ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον καὶ κατέβη τὴν κλίμακα.

Τὸ ξύσιμον τῆς λίμας εἶχε παύσῃ, ἀλλ' ἤκουσε βήματα ἐλαφρὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἡ καρδούλα της, πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν, ἐκτύπα δυνατώτερα τοῦ συνήθους ὅταν, ἀφοῦ ἔφθασε ψηλαφητὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἤνοιξε τὴν θύραν.

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξιν τοῦ κλέπτου ὅταν ἔστρεψε τὴν κεφαλήν του εἰς τὸ τρίξιμον τῆς ἀνοιχθείσης θύρας καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του μίαν λεπτοκαμωμένην μικρὰν κόρην, μὲ τὰ μαλλάκια της ριγμένα, μὲ μακρὺ νυκτικὸν ὑποκάμισον, ἀνυπόδυτον, ἡ ὁποία τον ἔβλεπεν ἀσκαρδαμυκτὶ μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της, χωρὶς ἐντούτοις νὰ φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐχθρικοὺς σκοπούς.

«Θά του φερθῶ μὲ εὐγένειαν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀντιγόνη ἐνῷ κατέβαινε τὴν κλίμακα· εἶμαι βεβαία, ὅτι ἔτσι θὰ ἐπιτύχω καλλίτερα τὸν σκοπόν μου. Ἡ κυρία Μαριάνθη λέγει, ὅτι μὲ τὸν καλὸν τρόπον πάντοτε ἐπιτυγχάνομεν.

«Μὴ φοβεῖσθε, τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, δὲν ἔρχομαι νὰ σας ἐνοχλήσω. Μίαν χαρὶν μόνον ἦλθα νὰ σας ζητήσω.»

Ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του ὁ κλέπτης ἐλησμόνησεν ὅτι ἦτο κλέπτης, καὶ ὀπισθοχώρησε μέχρι τοῦ τοίχου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη. Ὑποθέτω ὅτι εἰς τὴν πρώτην στιγμὴν ἐξέλαβε τὴν Ἀντιγόνην ὡς φάντασμα.

— Μὴ ταράττεσθε, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀντιγόνη· διὰ νά του δώσῃ θάρρος, μὴ ταράττεσθε! βλέπετε, ὅτι καὶ ἂν ἤθελα, δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ σας κάμω κακόν. Εἶμαι πολὺ μικρά, μόλις ἑπτὰ ἐτῶν καὶ ὀλίγων μηνῶν, μὴ φοβεῖσθε μήπως φωνάξω εἰς βοήθειαν· ἂν ἐφώναζα, θὰ ἐξυπνοῦσα τὴ μαμμὰ καὶ ἴσα ἴσα αὐτὸ θέλω νὰ προλάβω.

Ὁ κλέπτης συνῆλθεν ὀλίγον, ἀλλ' ἦτο τόσον ἐκπεπληγμένος ὥστε δὲν ἤξευρε πῶς νὰ φερθῇ.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΧΑΡΙΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 235]

Δ'.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σεργίου βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων ἐτόλμα νὰ προφέρῃ λέξιν, οὔτε νὰ κινηθῇ, οὔτε νὰ ἀπεύθυνῃ τοὺς ἄλλους. Ὁποίαν ἄρα γε μεταβολὴν ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ εἰς τὸν βίον των ὁ ἐπικείμενος χωρισμός;

Ἡ Θεοδοσία θὰ εἰσήρχετο εἰς νέαν ζωήν· θὰ ἔζῃ μεγαλοπρεπῶς, θὰ ἠγαπᾶτο ἴσως τρυφερῶς, διότι ἡ κόμησσα Βασίλη ἦτο ἀδελφὴ τῆς μητρός της καὶ βεβαίως θὰ ἠγάπα τὴν δυστυχῆ καὶ ἔρημον κόρην.

Ἀλλ' ὅμως ὁ ἀδελφὸς τῆς Θεοδοσίας εἶχε μεγάλην ἀνησυχίαν. Τὴν θείαν της οὐδόλως τὴν ἐνεθυμεῖτο· θὰ ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ζῇ ἐν μέσῳ ξένων προσώπων, καὶ τὸ χειρότερον θὰ ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της.

Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπουδαστήριον κατατεθλιμμένη καὶ ἠκολούθησε τὴν Ματρῶναν, ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ κάμῃ τὰς προετοιμασίας ὅπως τὴν διέταξεν ὁ πρίγκηψ.

Ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ διδάσκαλός του ἔμειναν σιωπηλοὶ ὀλίγην ἀκόμη ὥραν. Ἐφοβοῦντο μήπως κατασκοπεύονται καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμιλήσουν. Ἐπὶ τέλους ὁ κύριος Βλαδίμηρος ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως εἰς τὸ αὐτίον τοῦ Μιχαήλ:

— Πρέπει νά το 'ποῦμε εἰς τὴν Θεοδοσίαν καὶ νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Θά την δώσῃ εἰς τὴν κόμησαν Βασίλη· κανεὶς ἄλλος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ καλλίτερον ἀπὸ τὴν θειάν σας εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Νὰ εἰμποροῦσα μόνος μου νά τῆς την ἐγχειρίσω! Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑπάγω κ' ἐγὼ εἰς τῆς θείας μου; Ἐγὼ εὑρῆκα τὴν ἐπιστολήν. Εἰπέτε μου, κύριε Βλαδίμηρε, δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑπάγω ὁ ἴδιος νά τῆς την δώσω;

— Ὄχι, παιδί μου, δὲν εἰμπορεῖς· θεωρεῖσαι ὡς φυλακισμένος ἐδῶ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ ἂν ἐδοκίμαζες νὰ φύγῃς, ὁ θεῖος σου θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νά σε φονεύσῃ.

Αὐτὴν τὴν ἑσπέραν πολλὴν ὥραν ἔμεινε γονυκλινὴς ἡ Θεοδοσία ἐνώπιον τοῦ μικροῦ εἰκονοστασίου, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ὅταν ἀνηγέρθη εἶχε τὸ πρόσωπον φαιδρόν, ὡς νὰ ἦτο εὐτυχής.

— Ὁ ἄγγελός της κάτι θά της εἶπεν εὐχάριστον, ἐσκέφθη ἡ Ματρῶνα, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν σκέψιν ἡ ἀγαθὴ παιδαγωγός. Εἰς τὰ καλὰ παιδία οἱ ἄγγελοι ψιθυρίζουν γλυκεῖς λόγους· χαίρονται νὰ τα φυλλάττουν, νὰ μεταβιβάζουν εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὴν ἀθῶαν προσευχήν των, νὰ τα διατηροῦν ἀμόλυντα ἀπὸ τὰς κακίας τοῦ κόσμου.

— Φανοῦ γενναιόκαρδος, Μιχαήλ, ἔλεγε τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ παιδαγωγὸς εἰς τὸν μαθητήν του· φανοῦ γενναιόκαρδος. Μεγάλη χαρὰ πλησιάζει. Ὁ πατέρας σου θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκον του. Ἡ μητέρα σου θὰ ἀποδοθῇ εἰς τὰ τέκνα της... Πλάγιασε τώρα· καὶ κοιμοῦ ἥσυχος, ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ γλυκεῖα ἐκείνη στιγμή...

Ε'.

Τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος Βασίλη ἔκειτο ἐν Μόσχᾳ· ἦτο ἀρχαῖον ρωσσικὸν ἀνάκτορον ρυθμοῦ ἀνατολικοῦ, ἀλλ' ἐσωτερικῶς ἦτο πολυτελῶς ἐπιπλωμένον κατὰ τὸν γαλλικὸν συρμόν. Ἡ κόμησσα φοροῦσα κοιτωνίτην κατ' εὐθεῖαν ἐκ Παρισίων προερχόμενον, ἔπινε τὴν σοκολάταν της. Παρισινὴ δὲ θαλαμηπόλος ἐπερίμενε νὰ τελειώσῃ, διὰ νὰ πάρῃ ὀπίσω τὸν κύαθον, καὶ ἡ κόμησσα τῇ ὡμίλει γαλλιστὶ μετὰ εὐστροφίας καὶ εὐκρινείας. Ἡ Θεοδοσία μόνη, διὰ τῆς περιβολῆς της, ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς πᾶν τὸ περὶ αὐτήν. Ἐφόρει ἀκόμη τὴν ρωσσικὴν στολήν της· «σαραφάνιον» ἐκ βελούδου βαθυκυάνου χρώματος, μὲ κομβία μαργαριτοφόρα καὶ μακρὰς ἐκ μουσελίνης κυματιζούσας χειρίδας· περιτραχήλιον ἐκ δαντέλλας· περιχειρίδια ἐκ μετάξης κυανοχρόου, ἀργυροκέντητα, καὶ σανδάλια ἐκ μαροκίνου κυανοχρόου. Διὰ κυανῆς ἐπίσης ταινίας ἦτο δεδεμένη ἡ κυματίζουσα ξανθὴ κόμη της.

Ἡ Θεοδοσία ἐφαίνετο ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Τίποτε δὲν τρώγεις, Θεοδοσία μου, τῇ εἶπεν ἡ κόμησσα· Σ' ἐκούρασε φαίνεται τὸ μεγάλο ταξεῖδι.

— Δὲν εἶνε αὐτό, ἀγαπητή μου θεία· ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν καρδιά μου αἰσθάνομαι φοβερὰν ἀνησυχίαν.

— Διὰ τὸν ἀδελφόν σου; μὴ φοβεῖσαι καθόλου δι' αὐτόν· ὁ κύριος Βλαδίμηρος εἶνε πιστὸς φίλος τοῦ πατρός σου, καὶ δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὸν Μιχαήλ.

— Κάτι ἄλλο πολὺ σπουδαιότερον ἀκόμη εἶνε πού με στενοχωρεῖ. Δὲν εἰμπορῶ νὰ το κρατήσω πλέον, πρέπει νὰ σάς το εἰπω. Εἰπέτε εἰς ὅλους νὰ ἐξέλθουν, προσέθεσε χαμηλοφώνως.

Ἡ κόμησσα προσέθλεψε τὴν Θεοδοσίαν, μετ' ἐκπλήξεως. Ἡ ψυχὴ τῆς μικρᾶς κόρης ἐζωγραφίζετο ὅλη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἐφαίνετο ὡς μεγάλη καὶ ἀπὸ τὴν ὡραίαν μορφήν της ἐνόμιζες ὅτι διεχύνετο φῶς. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀντισταθῇ τις εἰς τὰς ἱκεσίας τὰς ὁποίας ἐξέφραζε τὸ βλέμμα της καὶ ἡ στάσις της. Ἡ κόμησσα ὑπέκυψε.

Δι' ἐπιβλητικῆς χειρονομίας διέταξε νὰ ἄρωσιν ἐκεῖθεν τὸν δίσκον τοῦ προγεύματος.

Ἅμα ἔμειναν μόναι, ἡ Θεοδοσία ἐξέβαλε μέσα ἀπὸ τὸ σαραφάνι της τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἡ Ματρῶνα εἶχε κρύψῃ ὑπὸ τὸ ὕφασμα, ὅπως πρότερον ὁ κύριος Βλαδίμηρος τὴν εἶχε κρύψῃ εἰς τὸ ἰδικόν του ἐπανωφόριον, καὶ την ἐνεχείρισεν εἰς τὴν θειάν της. Ἦτο λερωμένη καὶ ξεσχισμένη, καὶ ἡ περίκομψος κυρία την ἔλαβε μετ' ἀποστροφῆς· ἀλλ' ἅμα ἀνέγνωσε στίχους τινὰς ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἐκτύπησε μετὰ σφοδρότητος τὸν κῶδωνα, ὁ ἦχος τοῦ ὁποίου ἔφερεν ἀμέσως εἰς τὸν θάλαμον δωδεκάδα ὁλόκληρον ὑπηρετῶν.

— Ὁ κόμης! ποῦ εἶνε ὁ κόμης! ἐφώναζε· τρέξατε νὰ εὕρετε τὸν κόμητα, εὐθύς . . . 'ς τὴν στιγμήν . . .

Ἔπειτα ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἄνω κάτω εἰς τὸ δωμάτιον τεταραγμένη, ἀπὸ χαρὰν δὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ κατησπάσθη τὴν Θεοδοσίαν, ψιθυρίζουσα ἀποσπάσματα προσευχῶν, καὶ προφέρουσα ἐπιφωνήματα χαρᾶς. Εἶχε τὸ ὕφος γυναικὸς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπῆλθεν εὐτύχημα ἀνέλπιστον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο συνηθισμένη.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ κόμης, ὥρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολήν. Ὁ κόμης ἀνέγνωσεν ἐπιτροχάδην ὀλίγας γραμμάς, ἔπειτα ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἐγερθεὶς ὁρμητικῶς, ἐπῆγε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν μὲ τὸν μοχλόν· κατόπιν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε πάλιν τὴν ἐπιστολὴν ἀνὰ χεῖρας καὶ ἀνέγνωσεν αὐτὴν χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ἰδοὺ τί παρεῖχε:

«Πρίγκηψ Σέργιε Βαγκαρώφ, δὲν ἐστείλατε τὰ χρήματα ὅπως ἐμείναμεν σύμφωνοι· σᾶς εἰδοποιῶ, ὅτι θὰ ἔλθω αὐτοπροσώπως νὰ τα ζητήσω μετὰ δύο ἡμέρας. Ἂν ἀρνηθῆτε νὰ με πληρώσετε, θὰ ἀποταθῶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Θὰ μαρτυρήσω πῶς ἐπήρατε ψευδῆ ὅρκον, διὰ νὰ ἐπιτύχετε νὰ καταδικασθῇ ὁ συγγενής σας Ἰβὰν Βαγκαρὼφ καὶ ἡ σύζυγός του. Θὰ ἀποκαλύψω ὅλην τὴν συνωμοσίαν. Ὅλοι ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὴν εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν καὶ εὔκολον εἶνε νὰ τους ἀνεύρουν. Δὲν θὰ την γλυττώσετε τὴν Σιθηρίαν! Δι' ἔγκλημα ὡς τὸ ἰδικόν σας χρειάζεται κνοῦτο (μαστίγωσις) καὶ κνοῦτο μέχρι θανάτου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΕΡΓΚΩΦ

«Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Ἄρκτου ὁδὸς Ἁγίου Ἰωάννου, ἐν Μόσχᾳ.»

Ἅμα ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν, ὁ κόμης ἀπέτεινεν εἰς τὴν Θεοδοσίαν διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τοῦ ξένου ὅστις εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὸν Σέργιον.

Εἰς ἐμὲ πλέον ἐναπόκειται ἡ φροντὶς νὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητα τῶν γονέων σου, εἶπε τέλος ὁ κόμης, καὶ θὰ τρέξω εὐθὺς νὰ ἐνεργήσω χωρὶς ἀναβολήν. Τίποτε δὲν θὰ κρύψω ἀπὸ ὅσα τώρα γνωρίζω, διὰ νὰ κατορθώσω νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ ταχύτερον ἡ ἐντελὴς ἀθωότης των. Ἀναχωρῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς Πετρούπολιν. Ἂν εἰμπορέσω νὰ ἐπιτύχω ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν τσάρον, ἡ ὑπόθεσις τελειώνει ἀμέσως· ἂν ὄχι... ἀλλὰ μὴ φοβεῖσαι τίποτε.... ὅλα θὰ τελειώσουν εὐχάριστα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΩΝ

[Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ]

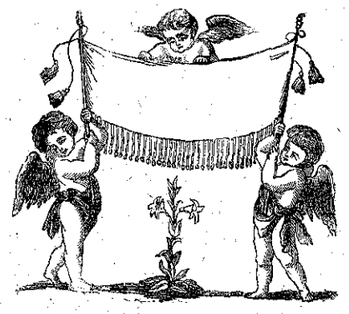

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Φεβρουαρίου, Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 292 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον βραβεῖον: Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 259.

Δεύτερον βραβεῖον: Κωμικὸς Ἀριστοφάνης, 231.— Ἀγριολούλουδον Λαρίσσης 208.—

Τρίτον βραβεῖον: Ἀρχιμήδης, 186.— Μαγικὴ Ῥάβδος, 164.— Ξενιτευμένη Ἑλληνίς, 151.

Ἔπαινος: Καλύβη τῆς Ἐρήμου 134.— Ἀνοικτὴ Καρδιά, 117 — Ἀλέξανδρος Μαυρουδίνης 106. — Χιονοσκεπὴς Ὄλυμπος, 88 — Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου, 87. — Ῥόδον τῆς Τριφυλλίας, 85.

Εὔφημος μνεία: Χαλκιδίς, 70.— Ἀφρικανικὸς Πάνθηρ, 64.— Ἀλέξανδρος Α. Φαραζουλῆς, 60.— Καπετὰν Γιακουμῆς, 55. — Υἱὸς τῆς Νυκτός, 49.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Ἀγησίλαος Γαλανόπουλος, 238.

Δεύτερον βραβεῖον: Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἴδης, 210. — Χιὼν τοῦ Παρνασσοῦ, 208.

Τρίτον βραβεῖον: Ἐλπὶς Ἀναστασιάδου, 203. — Σφίγξ, 202 — Τόξον τοῦ Φοίβου, 195.

Ἔπαινος: Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ, 188. — Ἐραστὴς τῆς Φύσεως, 182. — Ζαχαρίας Ι. Μακρῆς, 180. — Ἡρωϊκὴ Πάργα. 175. — Εὔελπις, 167.— Ἀττικὴ Νύξ, 166. — Αὐλίς, 158 — Ὑψηλὴ Κυπάρισσος, 155.— Φοῖνιξ. 146. — Ἕσπερος, 138. — Οὐράνιον Τόξον, 133. — Ἀδριανὴ Σ. Μάτεση, 131.— Μή μου Ἅπτου, 131. — Κιγκιννᾶτος, 128.— Ναυσίθεος ὁ Θεοειδής, 126.— Καρυᾶτις, 122. — Καλλιόπη Γ. Γαλάτη 121.— Καθαρὰ Καρδία, 117.— Νικόλαος Ἀρ. Κουτσογιάννης, 113.— Κῦμα τοῦ Νείλου, 102. — Νικόλαος Παρίσης, 97. — Μπάρμπα Λινάρδος, 96.—Παπαρούνα, 86.— Ἡμέρα τῆς Ἀνοίξεως, 84.— Κωνστ. Τ. Κωνσταντινίδης, 82.—Φίλιππος ὁ Μακεδών, 82.

Εὔφημος μνεία: Ἀηδὼν τοῦ Πηλίου, 68. — Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, 67.—Ἀνδρεῖος Λεωνίδας, 61.—Μαρίκα Καπίρη, 55. — Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, 55.—Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου, 55. — Χλωρὶς τῆς Χάλκης, 46.—Χρύσανθος Βαρώτσης, 46.—Κορυδαλός, 44. —Μιχαὴλ Α. Ὀράτης, 44. — Ἐλευθέρα Ἑλλάς, 42.—Οὐεσπεσιανός, 42.—Αὔρα τοῦ Ἑλικῶνος 42.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

Πρῶτον βραβεῖον: Ἀνεμώνη, 200.

Δεύτερον βραβεῖον: Λυκοῦργος, 177. — Ἀφρικανικὸς Λέων, 176.

Τρίτον βραβεῖον: Φίλεργος Μέλισσα, 173.—Ἑκηβόλος Ἀπόλλων 156. — Λευκὸ Περιστεράκι, 133.

Ἔπαινος: Ἀνθοστεφὴς Μάϊος, 118. — Εὐαίσθητος Καρδία, 82.—Ταπεινὸν Ἴον, 71. — Ἀνδρεῖος Σουλιώτης, 60.— Ἀγριολούλουδον Ἀθηνῶν, 67.—Κῶκος Ι. Διαμαντίδης, 67.— Σαίξπηρ, 66.—Δρόσος τῆς Πρωΐας, 66.

Εὔφημος μνεία: Σιγαλὸ Ποτάμι, 61—Μασκαρατζίκος,58. —Βασιλικὴ Βρούτου, 53.—Μικρὰ Μάγισσα, 50.—Γαλανὸς Οὐρανός,48. — Ἀνεμοζάλη, 41. — Φάρος τῆς Κεφαλληνίας, 35.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ *ὀρθὰς* ***λύσεις*** *καὶ οἱ ἑξῆς, ἀναμὶξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων:* Ἀνθισμένη Πασχαλιά, 4.—Γεώργιος Σ. Ἀντωνιάδης, 3.—Ἀγλαΐα Σ. Βερτέλη, 2.— Ν. Μ. Δρίβας, 11.— Ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμός, 14 — Εὔθυμος Σπῖνος, 27.— Εὔσκιος Πλάτανος, 11.—Εὐπλόκαμος Νύμφη, 4.— Ἰσμήνη Κ. Ζάννου, 1.—Ἑλένη Γρ. Ζλατάνου,5. — Ἰκτὶς τοῦ Σαρακηνοῦ, 25 — Μαρίκα Καλούδη, 1. — Κωνσταντῖνος Κανέλλος, 25.— Λευκὸς Κρίνος. 9.— Λευκὸν Τριαντάφυλλον, 9.— Μαρίκα Λυκούδη, 12.—Στέφανος Α. Λυμπερόπουλος, 5.—Μῦς τῶν Ἀγρῶν,1.—Πόντιος Ὀρφεύς, 11.— Πορθμὸς τοῦ Εὐρίπου, 2. — Προκυμαία τῆς Σμύρνης, 20. — Ῥωμύλος, 12. — Μ. Σκαρλατόπουλος, 2. — Συνετὸς Τηλέμαχος, 29.—Φίλεργος Μέλισσα, 7. — Φιλόδοξος Ἕλλην, 15. — Χρυσῆ Πεταλούδα, 10.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΔΙΔΕΙΝ

Ὁ Γεροθωμᾶς εἶνε γέρων καὶ ἀνάπηρος· ἡ πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσεν ἑσπέραν τινὰ τὴν μικράν του περιουσίαν, μόνος δὲ καὶ ἔρημος κατοικεῖ ἐλεεινήν τινὰ καλύβην, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου. Ῥακένδυτος, ἀνηρτημένον ἔχων ἀπὸ τοῦ ὤμου τὸν ἐπαιτικὸν σάκκον, πηγαίνει ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, ἐπαιτῶν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

Πρό τινος ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἑνὸς πλουσίου κτηματίου· εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ περιέμενε.

— Ἀ, σὺ εἶσαι! τῷ λέγει ἡ οἰκοδέσποινα μετὰ δυσθυμίας.

Καὶ πηγαίνει ἄνω καὶ κάτω, φροντίζουσα περὶ τῶν τῆς οἰκίας της, ἐπιπλήττουσα τὰς ὑπηρετρίας της, ἀδιαφοροῦσα περὶ τοῦ γέροντος. Οὗτος ἵσταται παρὰ τὴν θύραν, κρατῶν τὸν τρυπημένον πῖλόν του εἰς τὴν χεῖρα, πλήρης ἐντροπῆς, ἀγνοῶν ἂν πρέπει νὰ φύγῃ ἢ νὰ μείνῃ.

Ἡ κυρία τοῦ πλουσίου κτηματίου διατάσσει τέλος νά τῳ δώσωσιν ἕνα ἄρτον, καὶ ἀποπέμπει αὐτὸν λέγουσα·

— Νά, πάρε αὐτὸ τὸ ψωμὶ καὶ ἄφησέ μας ἥσυχες.

Ὁ γέρων ἐπαίτης ἐννοεῖ ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη τον ἐλεεῖ ὄχι ἀπὸ συμπάθειαν ἀλλὰ διὰ νά τον ξ ε φ ο ρ τ ω θ ῇ, ὅπως λέγομεν κοινῶς. Ὁ δυστυχὴς ψιθυρίζει εὐχαριστίας τινὰς καὶ εὐλογίας, καὶ ἀναχωρεῖ τεταπεινωμένος. Ὁ ἄρτος εἶνε λευκός, καὶ ἀρκεῖ νά τον θρέψῃ δύο ἡμέρας· ἀλλ' εἶνε πικρὸς ὁ ἄρτος ὁ διδόμενος μὲ περιφρόνησιν.

Ὁ Γεροθωμᾶς μετὰ δύο ἡμέρας ἔρχεται εἰς τὴν θύραν ἄλλης τινος οἰκίας· δὲν εἶνε ὑψηλὴ καὶ μαρμαρόκτιστος αὐτή, εἶνε πτωχικὴ οἰκία ἐργάτου, πατρὸς πολυμελοῦς οἰκογενείας. Καὶ ὅμως τὴν θύραν ταύτην προτιμᾷ ὁ γέρων πάσης ἄλλης.

— Καλημέρα, Γεροθωμᾶ, τῷ λέγει ἡ Ἀνθή, ἡ σύζυγος τοῦ ἐργάτου· κάθησε κοντὰ 'ς τὴ φωτιά· τὰ βουνὰ χιόνισαν χθὲς βράδυ καὶ ὁ ἀέρας φυσάει παγωμένος· κάθησε νὰ ζεσταθῇς.

Ὁ γέρων κάθηται καὶ ἀναπαύεται, Ἡ ἀγαθὴ Ἀνθή, ἐν ᾧ ἐπιδιορθώνει τὸ ἔνδυμα τῆς μικρᾶς κόρης της, συνδιαλέγεται μετ' αὐτοῦ. Ὁ Γεροθωμᾶς διηγεῖται τὰ βάσανά του· αἰσθάνεται ἀνακούφισιν βλέπων ὅτι τον συμπονοῦν. Ἡ καλλιτέρα ἐλεημοσύνη εἶνε ἡ συμπάθεια.

Ὁ Γεροθωμᾶς ἐγείρεται νὰ ἀπέλθῃ.

— Γεροθωμᾶ, χθὲς ἐζύμωσα κ' ἔκαμα μιὰ πῆττα γιὰ τὰ παιδιά· σοῦ φύλαξα τὸ μερίδιό σου· πᾶρ' το, Γεροθωμᾶ.

— Εὐχαριστῶ, ὤ, εὐχαριστῶ, κυρὰ Ἀνθή.

— 'Σ τὸ καλό, Γεροθωμᾶ.

Ὁ γέρων ἀναχωρεῖ κατευχαριστημένος. Τὸ τεμάχιον τῆς πήττας εἶνε μικρὸν καὶ ὄχι λευκόν· ἀλλὰ τῷ φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ καλλίτερον, γευστικώτερον τοῦ ἀρχοντικοῦ ἄρτου, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ προχθές. Ἐν ᾧ θά το τρώγῃ, τὴν ἑσπέραν, εἰς τὴν καλύβην του, θὰ συλλογίζεται ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει πολλὰ βάσανα διὰ τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἀποκλήρους, ἐν τούτοις ὅμως εὑρίσκονται καὶ ἀληθῶς εὔσπλαγχνοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον, τῶν ὁποίων ἡ ἀγαθότης καθιστᾷ τὴν ζωὴν ὄχι μισητὴν καὶ ἀπελπιστικήν, τῶν ὁποίων ἡ συμπάθεια βαλσαμόνει τὰς πληγωμένας καρδίας.— Πόσον ὀρθῶς μᾶς παρορμᾷ ὁ ποιητὴς νὰ δώσωμεν:

Λίγο ψωμὶ μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο 'ς τὸν ξένο.

ΑΙ — ΕΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Νίνα ἐτιμωρήθη διὰ σφάλμα τι καὶ χαλᾷ τὸν κόσμον μὲ τὰς φωνάς της.

— Θὰ σωπάσῃς; τῇ λέγει ἡ μήτηρ της.

—Ὄχι, δὲν θὰ σωπάσω.

—Ἀ! δὲν σωπαίνεις; τώρα βλέπεις τί ξύλο θὰ φάῃ ἡ κούκλα σου.

Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡ Νίνα μένει ἄναυδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

*

— Ἐσύ, παιδί μου, ἔπρεπε νὰ βουβαθῇς, γιατὶ μὲ τῆς φωνές σου μὲ ξεκουφαίνεις, ἔλεγεν ἡ μήτηρ πρὸς τὸν κραυγάζοντα υἱόν της.

Τὴν ἐπαύριον ἡ μήτηρ τὸν ἐρωτᾷ:

—Σὺ ἔφαγες τέσσαρα λουκούμια που εἶχα 'ς τὸ συρτάρι;

Καὶ ὁ υἱός:

— Ἄφησέ με, μητέρα, καὶ ἐβουβάθηκα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

*

— Μοῦ λὲς ἐμένα νὰ φυλάττω τὰ ῥητὰ τοῦ εὐαγγελίου καὶ σὺ κάθε 'μέρα παραβαίνεις τὸ σπουδαιότερον ῥητόν, ἔλεγεν ὁ Παυλάκης πρὸς τὴν μητέρα του.

— Ποῖον ῥητόν, παιδί μου, παραβαίνω ἐγώ;

— Νά, ὁ Χριστὸς εἶπε νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ σὺ κάνεις τὸ ἐναντίον: Ὅταν σοῦ κάμω καμμίαν ἀταξίαν καὶ θυμώσουμε, ἀντὶ νά με χαϊδέψῃς καὶ νά μου δείξῃς ἀγάπη, σὺ ἀπ' ἐναντίας με τιμωρεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ναυάρχου.

*

Διδάσκαλος.— Τίποτε δὲν κάμνει ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νά το θέλῃ.

Μαθητής.— Ναί, ἔτσι νομίζετε.... Ἐγὼ σηκόνομαι εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ πρωΐ, διὰ νὰ μοῦ κάμουν Γαλλικά, καὶ ὁ Θεὸς ξεύρει ἄν το θέλω!

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

*

— Ἐδῶ, φίλε μου, κάμνει περισσότερη ζέστη καὶ ἀπὸ τὰς Ἰνδίας.

—Βρέ, τίνος τὰ πουλᾶς αὐτά; λέγει ὁ πάντοτε δυπιστῶν φίλος, μήπως δὲν εἶνε ὁ ἴδιος ἥλιος καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ.

*

Ὁ Μανωλάκης πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ μάθῃ τὰ ἀποτελέσματα.

— Ἀπερρίφθης, παιδί μου, τῷ λέγει ὁ διδάσκαλός του.

— Ματαιότης, ματαιοτήτων τὰ πάντα ματαιότης, ἀπαντᾷ φιλοσοφικῶς ὁ Μανωλάκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 11 Δεκεμβρίου)

662. Συλλαβόγριφος.

Ζῶον εἶνε τὸ πρῶτον μου, ζῶον τὸ δεύτερόν μου
Κ' εἰς ἀμοιβὴν τῶν κόπων σου παίρνεις τὸ σύνολόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου

663. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ζῶον καὶ ζηλεύουν ὅλοι τὴν ταχύτητά μου,
Κι' ἀγαποῦν τὰ κρέατά μου.
Ἂν μου βγάλῃς δυὸ στοιχεῖα
Βρίσκομαι σὲ κάθε χώρα καὶ σὲ κάθε πολιτεία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου

664. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ῥῆμα·
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Παραχρῆμα
Ἄλλο ῥῆμα θ' ἀπαντήσῃς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπάρμπα Λινάρδου.

665 Αἴνιγμα.

Ἀνεβαίνω, κατεβαίνω, δίχως ὅμως νὰ πατῶ.
Τρέχω, φεύγω σὰν ἀέρας μὲ τὸ γύρισμα αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλπίδος Κ. Ἀναστασιάδου.

666 Μωσαϊκόν.

Ὁ Κρόνος καὶ ὁ Ἀλφειός, ὁ βασιλεὺς ὁ Κῦρος,
Ἡ ἀνεμώνη ἡ 'ντροπαλή, καὶ ὁ ἀρχαῖος Πύρρος,
Ἡ Ῥόδος καὶ ἡ Σκῦρος
Σοὶ δίδουν τὰ συστατικὰ μετὰ πολλῆς φιλίας
Νὰ σχηματίσῃς τ' ὄνομα ὄρους τῆς Θεσσαλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου

667. Πυραμίς.

```
   +
 * + *
* *+* *
* * * + * * *
```

Οἱ μὲν σταυροὶ νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα νήσου, αἱ δὲ ἓξ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες τὸ ὄνομα νήσου καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο τὸ ὄνομα ὄρους.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολ. Ἀντ. Βασταξῆ.

668. Παίγνιον.

```
++++++++
+      +
+      +
+      +
+      +
+      +
++++++++
```

Ἀντικατάστησον τοὺς σταυροὺς διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε καὶ καθέτως καὶ ὁριζοντίως καὶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐκ τῶν ἄνω καὶ ἐκ τῶν κάτω νὰ ἀναγινώσκεται ἡ αὐτὴ λέξις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

669. Δέλτα.

```
    +
   + +
  +   +
 +     +
+ + + + +
```

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται εἰς τὴν βάσιν τὸ ὄνομα αὐτοκράτορος τῆς Ῥώμης, εἰς δὲ τὰς δύο πλευρὰς τὰ ὀνόματα δύο στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου.

670. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΕΙΞΟΡΣΣΥ σχημάτισον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος ἑνὸς πτηνοῦ καὶ μιᾶς νήσου ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μή μου Ἅπτου.

671. Πρόβλημα.

Ἔχων τὰς 100,000 δραχμὰς μεταχειρίζεται μέρος αὐτῶν εἰς ἀγορὰν οἰκίας. Τὸ $^1/_3$ τοῦ ὑπολοίπου τοκίζει πρὸς 4% τὰ δὲ λοιπὰ $^2/_3$ πρὸς 3% ἀπολαμβάνει δὲ ἐκ τῶν τοκισθέντων χρημάτων ἐτήσιον εἰσόδημα 2000 δραχμ. Ποία ἡ τιμὴ τῆς *οἰκίας καὶ πόσα τὰ τοκισθέντα πρὸς* 4% καὶ 3%;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τάκ.

672. Λογοπαίγνιον.

Ποῖος θεὸς δὲν εἶνε φρέσκος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

673-675. Κεκρυμμένα ὀνόματα δένδρων.

1—2. Δὲν πρέπει τις νὰ καταγελᾷ τινα ἐκ φύσεως ὄντα χωλόν.

3. Εἴτε ἀναγκάζεταί τις εἴτε μὴ ὀφείλει νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιγκιννάτου.

656-679. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἄλγος, ἕρμα, νόσοι, ἀγρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

680-684. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων καταλλήλως τοποθετουμένων σχημάτισον τὰ ὀνόματα πέντε εὐρωπαϊκῶν πόλεων.

1) ΑΒΓΜΝΟΟΡΥ. — 2) ΑΑΔΙΛΜΣΣ.— 3) ΒΕΙΚΝΟΟΟΡΣΤΥΥ.— 4) ΑΑΒΒΙΟΡΣ.— 5) ΑΕΙΛΝΟΤΦΩ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ.

685. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 5 8 = Περιπατητικὸς φιλόσοφος.
2 5 3 1 5 8 = Εἷς τῶν Κενταύρων.
3 2 3 8 = Ἄγγελος τῶν ἀρχαίων θεῶν.
4 7 2 7 8 = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
5 2 7 4 3 5 8 = Ῥωμαῖος ποιητής.
6 5 1 2 3 8 = Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.
7 3 7 8 = Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου
8 4 5 6 5 8 = Δύναμις τοῦ Κράτους.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας.

686. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἰταλίας, τὰ δὲ δεύτερα ἄνθος τοῦ ἀγροῦ.

1, Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. 2, Χώρα τῆς Ἀσίας. 3 Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 5, Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ. 6, Μέρος τοῦ σώματος. 7, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου.

687. Φωνηεντόλιπον.

νκτμτς—'—φλς—θν—δρν—'—φλ
πλν—δσρτς—κνς—κ—τ—πλ—σπν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

688. Ἐλλιποσύμφωνον.

Οι—οοι—ου—ωαο—εαευουι—ου—οου—η—υη

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Δ. Δούμα.

689. Γρῖφος.

Μοὶ
____
αἱροῦ
____
γ' 1 ἡ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 13 Αὐγούστου ἐ. ἔ.

525. Τριάς, τρία.—526. Βοῦς, δούς, νοῦς πούς, χοῦς, ῥοῦς.—527. Ἀκρωτήριον, ἀκροατήριον.— 528. τὸ βαρέλι.

529.
```
ΕΣΠΕΡΟΣ
ΣΠΟΡΟΣ
ΠΟΛΙΣ
ΕΡΙΣ
ΡΟΣ
ΟΣ
Σ
```

530. (Ἀκυροῦται.)—531. Ὁ μὲν σύζυγος εἶνε τώρα 80 ἐτῶν, ἡ δὲ σύζυγος 60. Ὅτε δὲ συνεζεύχθησαν ἦτο 40 ἐτῶν ὁ σύζυγος καὶ 20 ἡ σύζυγος.—532. Γλῶσσα κακὴ ὀξυτέρα ἀκμῆς ξίφους.—533. ΤΡΑΪΑΝΟΣ, ῥοιά, Ἄρνος, Ἰανός, νότιος, Ὀράτιος, σανίς.— 534. Ἐνώπιον τοῦ κουρέως του.—535—537. 1 ***Ἕλλην***, Ἕλλης, ἕλος, ὅλος, ἄλλος, ἄγγος, ***Ἄγγλος***.— 2, ***Γάλλος***, ἄλλος, ὅλος, ὄνος, τόνος, Τῆνος, Ῥῆνος, Ῥῆσος, ***Ῥῶσσος***. — 3, ***Δανός***, φανός, φακός, κακός, καλός, κάλλος, ἄλλος, ἔλος, βέλος, ***Βέλγος***.— 536—544. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ του γράμματος Ο. αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: θόλος, μόνος, ῥάκος, ὅρμος, Οἴτη, ἄξιος, κόθορνος.—535-557, 1, Δών, 2, Ἅλυς 3, Ὦξος.—558 561. 1, Μέλισσα 2, Κάνθαρος. 3, Μύρμηξ.—562. ΙΣΠΑΧΑΝ (1, Ἰαπωνία. 2, Σενεγάλης. 3, Πάδος. 4, Ἄνδρος. 5, Χαλκίς. 6, Αὔγουστος. 7, Νεάπολις).—563. ΕΡΩΔΙΟΣ, ΑΣΠΑΛΑΞ (1, ἘΞιφάνης. 2, ΡΑμψίνιτος. 3, ΩΛένη. 4. ΔΑρεῖος 5, ΙΠποκράτης. 6, ΟΣσα. 7. Σαμψών).— 564. ΚΡΙΤΙΑΣ (1, ΣηΚός. 2, ΣῦΡος. 3, ἸκτΙνος. 4, ΜέτΤων. 5, ΤάκΙτος. 6, ΑκρΑγας. 7. ΟδηΣσός).—565. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δὲ θεὸς κελεύει.— 566. Ὅστις ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτόν του γίνεται γελοῖος. — 567. Ἡ ἕξις κόρον γεννᾷ.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,, ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Βαϊτὰν Ζεράφ ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. **1,50**

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. **3,50**

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. **1,50**

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Ἀ. Κατακουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. **1,50**

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκὼτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδας καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Αἰμιλίου Ἐμαρμένου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. **1,20**

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. . . . . δρ. **1,20**

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν. Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συνναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρειοπώλης ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. 3,50

Ὁ Φώτης ὑπὸ *Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου* ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπαιδος μετὰ ὡραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων.

Ἄδετον. . . . . δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, **πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.**

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἕκαστος τόμος τῆς "Διαπλάσεως τῶν Παίδων,, κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. —Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γερόθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχηρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

〰 Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παιδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

〰 Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—32 **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1894** **Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 32**

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 241]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μεταμόρφωσις τοῦ Γιαννάκη εἰς Ἄγριον καὶ του Τάκη εἰς Τέρας. —Νέον μάθημα τοῦ Μαρκησίου τοῦ Γαλόσσας. — Οἱ ἥρωές μας κλείονται εἰς κλωβίον ὡς πτηνά. — Λογομαχία δεινή, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἡρώων τοῦ Ὁμήρου.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας ἔσυρε τὸν Γιαννάκην εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ σταύλου. Ἐκεῖ ἦσαν τὰ παραπήνια τοῦ θεάτρου του.

Ἥρπασε μερικὰς ὄρνιθας, αἱ ὁποῖαι ἐκοιμῶντο ἐκεῖ του πλησίον, ἀνύποπτοι αἱ δυστυχεῖς· τὰς ἔσφαξε, τὰς ἐμάδησε καὶ διὰ τῶν πτερῶν των ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον, τὰ ἐνδύματα καὶ τὰς χεῖρας τοῦ Γιαννάκη, χρησιμοποιῶν ἀντὶ κόλλας τὸν πολτὸν τῶν αὐγῶν καὶ τῶν μυζιθρῶν. Εἰς τὴν κεφαλήν του ἐσχημάτισεν ἓν εἶδος διαδήματος διὰ τῶν πτερύγων καὶ τῶν οὐρῶν, ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσεν ὁ παράδοξος αὐτὸς μετασχηματισμός:

«Ὁ Μαρκήσιος ἥρπασε μερικὰς ὄρνιθας»

«Πρόσοχη τώρα» εἶπεν ὁ Μαρκήσιος «εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους ἀγρίους, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον. Δέν σοῦ τὸ λέγω διὰ νὰ σε κολακεύσω, παιδί μου· ἀλλὰ εἶναι πραγματικῶς δυσειδὴς καὶ ἀποτρόπαιος. Ἐγὼ ἀγαπῶ πάντοτε ν' ἀποδίδω τὸ δίκαιον εἰς τὴν ἀληθῆ ἀξίαν, εἰς οἱανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν την εὑρίσκω· ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶνε κανεὶς ἀποτρόπαιος, ἂν καὶ τοῦτο εἶνε ἤδη πολύ· πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχῃ καὶ ἠθικὰ προτερήματα. Θὰ σε διδάξω λοιπὸν πῶς πρέπει νὰ φέρεσαι. Θὰ ξεκινήσῃς μὲ τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἐμπρός! θὰ προχωρήσῃς μὲ ἦθος ἀγριωπόν, ἐμπρός! Θὰ σταθῇς ἀκίνητος, ἐμπρός! Ἔλα τώρα, τὸ ἀριστερὸ χέρι 'ς τὸ γοφό σου· μὲ τὸ δεξὶ θὰ κρατῇς τὸ ρόπαλον, τὸ δῆθεν πατροπαράδοτόν σου ρόπαλον. Νὰ ἕνα σκουπόξυλο, τὸ ὁποῖον θά σου χρησιμεύσῃ ὡς πατροπαράδοτον ρόπαλον. Ἔλα, δοκίμασε. Προσοχὴ εἰς τὸ πρόσταγμα! Ἐμπρός, μάρς!... Ἄλτ!... Πολὺ καλά. Καὶ τώρα γούρλωσε τὰ μάτια σου καὶ κούνησε τὸ κεφάλι σου ἀγρίως, σὰν νὰ εἶχες ὄρεξιν νὰ καταφάγῃς τὴν ἔντιμον ὁμήγυριν... διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῇς ὅτι εἶσαι ἄγριος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀνθρωποφάγων· ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν αὐτά. Πρέπει νὰ μάθῃς καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου σου, ἂν ἠμπορῇ κανεὶς νὰ 'πῇ ὅτι ἔχουν τόπον καὶ οἱ ἄγριοι. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους αὐτὸ δέν μας ἐνδιαφέρει. Λοιπόν, ἡ γλῶσσα τοῦ τόπου σου εἶνε: χὰ-χίν! χὰ-χίν! Ἔλα κάμε μου χὰ-χίν!

Ὁ Γιαννάκης προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ κάμῃ παρά: χίν-χίν!

«Πρόσεχε!» ἀνακράζει ὁ Μαρκήσιος. «Δέν σου εἶπα χὶν-χὶν, ἀλλὰ χὰ-χίν· αὐτὸ εἶνε φυσικώτερον, ἄλλως, ποῖος ἠμπορεῖ νὰ σ' ἐννοήσῃ; Καὶ τώρα διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀνατροφή σου, ὡς ἀνθρωποφάγου, πρέπει νὰ σε διδάξω πῶς νὰ λαμβάνῃς τὴν τροφήν σου. Νά, κύτταξε αὐτὰς τὰς ὄρνιθας που ἐμάδισα πρὸ ὀλίγου. Θά σοῦ τῆς δείξω, μόλις τας ἰδῇς σύ, θὰ ἀρχίσῃς νὰ χοροπηδᾷς σὰν δαιμονισμένος, νὰ τῆς βλέπῃς μὲ λαιμαργία, νὰ τριζῇς τὰ δόντια σου, νὰ στραβογυρίζῃς τὰ μάτιά σου· ὕστερα, ὅταν θὰ σοῦ τῆς πετάξω, πρέπει νὰ τῆς ἁρπάξῃς 'ς τὸν ἀέρα, νὰ τῆς πιάσῃς μὲ τὰ δυὸ χέρια, νὰ τῆς σπαράξῃς μὲ τὰ δόντια σου καὶ νὰ τῆς κατα-πιῇς χωρὶς νὰ τῆς μασήσῃς, μαζὶ μὲ τὰ ποδάρια, καὶ ὕστερα νὰ πλώσῃς τὰ χέρια σου, σὰν νὰ ἤθελες καὶ ἄλλες. Μετὰ τοῦτο θἀναλάβῃς τὴν προτέραν σου στάσιν.....

— Μά πῶς θέλετε νὰ φάγω τῆς ὄρνιθες αὐτὲς ὠμές; ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης, τοῦ ὁποίου ἐξηγείρετο ἡ ψυχὴ καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ μονον.

— Ὁρίστε μας! νὰ σε τρέφουν μὲ ὄρνιθες καὶ νὰ παραπονῆσαι!

— Μὲ ὄρνιθες! ἂν ἦσαν ψημένες ἢ βρασμένες, δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε.

— Ὄχι! καλλίτερα κοκκινισμένες! Ἀμ' τότε τί ἀξίαν θὰ εἶχες! Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἀνθρωποφάγος, διὰ νὰ φάγῃ μιὰ ὄρνιθα ψητὴ ἢ βραστή; Ὁ πρῶτος τυχὼν θὰ ἠμποροῦσε τότε νά σε ἀντικαταστήσῃ. Ἀλλὰ ὠμὴ ὄρνιθα...